

De rekrut

1

‘Weet je zeker dat het vandaag niet mijn dood wordt?’ De spion wreef over zijn gladde gezicht en keek naar het natte gras van Central Park. Het was nog heel vroeg in de ochtend en de geluiden van New York buiten het park waren ver weg en klonken gedempt. Hij fronste zijn wenkbrauwen en schudde licht het hoofd. Er stond geen wind en het motregende. ‘Ik vind het allemaal nogal vreemd.’

Will Cochrane keek de man een tijdje aan en zei toen: ‘Soroush, het is ook vreemd. Daarom zullen er drie bekwame mannen in de buurt zijn om je te beschermen.’

De rimpels in Soroush’ voorhoofd werden nog dieper. Hij keek op naar de lange, stevig gebouwde Will. ‘Drie maar? Is dat alles wat je bazen van British Intelligence je konden geven?’

Will duwde zijn vingers door zijn kortgeknipte donkere haar en legde zijn hand toen op de arm van de Iraniër. ‘Ruimschoots voldoende voor wat er moet gebeuren.’

De spion grinnikte wat. ‘Ik dacht dat ik je waardevolste medewerker was.’

‘Dat ben je ook.’

Soroush draaide zich opzij om Will recht aan te kijken. ‘Maar aan alles komt een eind?’

Will haalde zijn hand weg en keek vlug naar links en rechts. Er waren niet veel mensen bij hen in de buurt, en er was helemaal niemand dicht bij hen. De British Intelligence-agent keek zijn metgezel weer aan. ‘Nee, zo is het niet. De Iraniërs hebben om de ontmoeting gevraagd; wij niet. Als we dit niet doen, komen we niet te weten wat ze willen.’

Soroush stak zijn handen in de zakken van zijn jas. Hij liet zijn hoofd weer zakken.

Will twijfelde opeens aan zijn spion en maakte zich zorgen om hem, maar hij wist die emoties te verbergen en zei kalm: ‘Ik heb je al die jaren geleden gevonden, toen je nog voor het Iraanse ministerie van Inlichtingen en Veiligheid werkte. Ik haalde je over om voor het MI6 te blijven werken en tegelijk voor de Britten te spioneren. Ik haalde je uit Iran

toen het ernaar uitzag dat je ontmaskerd zou worden. En toen bleek dat die vrees ongegrond was, leerde ik je vanuit het veilige Europa je land te bespioneren.' Hij dwong zich te glimlachen. 'Zolang we elkaar kennen, heb ik je altijd beschermd, en dat zal ik vandaag ook doen.'

De Iraniër zei een tijdje niets. Toen schraapte hij zijn keel en schudde heftig zijn hoofd. 'In de acht jaar dat ik in Engeland ben geweest heb ik je inlichtingen verstrekt waartoe maar heel weinig huidige of vroegere medewerkers van het MIV toegang hebben. En ik weet dat jullie gebruik hebben gemaakt van veel van die inlichtingen. Dat betekent dat de Iraniërs weten dat ze een lek hebben. Op de veiligheidsafdeling van het MIV zat vast wel iemand die kon nagaan wie het lek was. En nu heeft het MIV laten weten dat ze een ontmoeting met me willen.' Hij keek Will scherp aan. 'Zelfs als je meent dat ze me vroeger niet doorhadden, moet je toegeven dat er nu een grote kans is dat ik in de val word gelokt.'

Will beantwoordde zijn blik niet. Hij was al tot de conclusie gekomen dat de twee Iraanse inlichtingenagenten die zijn spion die dag wilden ontmoeten waarschijnlijk snode plannen met hem hadden. Hij was ook tot de conclusie gekomen dat in dat geval de dekmantel van zijn spion niets meer waard was en Soroush dus toch geen nut meer voor hem zou hebben. Toch wilde Will voor alle zekerheid dat de ontmoeting doorging. Trouwens, zijn man zou bescherming krijgen.

'Waarom denk je dat ze New York hebben uitgekozen voor de ontmoeting?' Soroush sprak zacht en snel.

Will wierp een blik om zich heen en keek toen de spion weer aan. Het juiste antwoord op deze vraag, vermoedde hij, was dat de Iraniërs wisten dat Soroush als spion voor het Westen werkte en niet bereid zou zijn hen in een niet-westerse stad te ontmoeten. 'Je bent tegenwoordig een ondernemer die veel zaken doet in de Verenigde Staten. Ze willen het ongemak voor jou tot een minimum beperken.'

Soroush' gezicht verhardde. 'Dat weet ik nog zo net niet.'

Will keek op zijn horloge en glimlachte. 'Ben je bereid dit te doen of niet?'

Soroush keek hem een tijdje nietszeggend aan, maar haalde toen zijn schouders op. 'Daar ken je me te goed voor.'

'Ja.'

De twee mannen zwegen. De regen sloeg hun steeds harder in het gezicht.

Toen haalde Will diep adem en zei zachtjes: 'Als je op de Gapstow Bridge bent, aan het noordelijke eind van de vijver, kun je me niet zien,

want dan heb ik me verdekt opgesteld. Maar als je recht naar het zuiden over de vijver kijkt, kijk je ongeveer in mijn richting. Ik ben dan honderdtachtig meter bij je vandaan en volg jou en je ontmoeting door mijn kijker.’

Soroush keek Will weer aan. Hij hield zijn hoofd schuin. ‘En je vrienden?’

‘Misschien zie je daar een paar van, maar dan lijken ze daar volkomen op hun plaats. En als er iets gebeurt, reageren ze snel, agressief en doeltreffend.’

‘De Britse Special Forces?’

‘Ja, maar deze mannen hebben van mijn dienst extra training voor clandestiene operaties gekregen.’

De spion knikte. ‘En na de ontmoeting ga ik regelrecht terug naar je hotel?’

Will knikte ook. ‘Precies zoals we dat hebben besproken. Ik ga daar ook naar toe voor je debriefing.’

Soroush keek peinzend. ‘Maar als ze willen dat ik met ze meega?’

‘Onder geen beding. Je hebt je ontmoeting en daarna ga je bij ze weg.’ Het laatste wat Will wilde, was dat zijn man in de macht van de Iraniërs kwam. Soroush had veel te veel geheimen in zijn hoofd zitten, geheimen die absoluut niet aan het licht mochten komen, want dan zou het Westen zich veel minder goed tegen vijandige Iraanse acties kunnen verdedigen.

‘Goed.’ Soroush leek tevreden met Wills antwoord. Toen nam hij opeens een van Wills handen tussen zijn beide handen. ‘We hebben samen al zo veel meegemaakt.’

Will keek verbaasd naar zijn hand. Hij voelde zich opeens heel onzeker, maar liet daar niets van blijken. In plaats daarvan zei hij: ‘Ja, dat hebben we, mijn vriend.’

Soroush glimlachte, en even vreesde Will dat de man zijn gedachten kon lezen. Soroush pakte zijn hand steviger vast, ademde uit en liet hem los. Zijn glimlach verdween. ‘Als er iets gebeurt, dan zul je toch wel voor mijn vrouw en kinderen zorgen, nietwaar?’

‘Er gebeurt niets.’ Will zuchtte. ‘Maar áls het ooit nodig is, zal ik er natuurlijk voor zorgen dat je gezin ondersteuning krijgt.’ Dat was tenminste waar.

Soroush glimlachte en knikte. Hij wees met zijn vinger naar Will en tikte zachtjes met de top daarvan op Wills borst. ‘Ik weet nog dat ik je voor het eerst ontmoette. Toen dacht ik dat ik nooit meer iemand zou

ontmoeten die zo angstaanjagend en meedogenloos was als jij. Maar in de loop van de jaren ben ik tot het besef gekomen dat jij nog een heel andere kant hebt, een kant die je vaak probeert te verbergen, een kant vol diepte en mededogen.' Een droevige blik verving de glimlach. 'Maar ik weet ook dat je een erg eenzame weg gaat.'

Will fronste zijn wenkbrauwen. 'Misschien ken jij mij te goed.'

Soroush schudde zijn hoofd. 'Ik zou heel oud moeten worden om jou volledig te kunnen begrijpen. En ik ben er niet zeker van dat ik ooit zo oud zal worden.' Soroush wuifde vaag, draaide zich toen abrupt om en liep in de richting van de Gapstow Bridge in Central Park.

Will volgde hem nog even met zijn ogen en dacht na over de woorden van de man. Toen zuchtte hij. Hij zette alle gedachten uit zijn hoofd en concentreerde zich helemaal op de ontmoeting. Hij stak zijn hand in de zak van zijn winterjas en haalde er een mobiele telefoon en een Bluetooth-dopje uit, dat hij in zijn oor stak. Hij drukte op een cijfer van de telefoon en zei: 'Soroush is onderweg. Hij moet over tien minuten op de locatie zijn.'

Toen zette hij het op een lopen. Hij rende een groepje bomen in en bleef abrupt staan, om zich vervolgens om te draaien en ineengedoken neer te hurken. Hij bracht zijn kijker naar zijn ogen en pakte zijn telefoon weer.

'Oké, ik ben er. Wat zien jullie?'

Er ging een seconde voorbij voordat drie stemmen in snelle opeenvolging reageerden.

'Alpha. Niets.'

'Bravo. Niets.'

'Charlie. Ik zie hem. Hij is er bijna.'

Will liet zich nog dichterbij de grond zakken en tuurde naar links en rechts van de brug. Hij zag Soroush over het East Drive-pad lopen, op korte afstand gevolgd door een jogger. Die jogger zou Charlie zijn. De spion liep de Gapstow Bridge op, maar de jogger volgde hem niet.

Will drukte op nummer 3 van zijn mobiele telefoon. 'Ik zie je.'

Er weerklonk meteen een stem: 'Weet ik. Ik loop driehonderd meter naar het noorden en neem dan mijn positie in. Bravo moet onze man nu kunnen zien.'

Will bracht zijn hand omhoog en drukte het Bluetooth-apparaat harder tegen zijn oor dan nodig was. Het leek langer te duren, maar na zeven seconden hoorde Will een andere stem.

'Bravo. Ja, ik zie hem. Hij loopt over de brug. Nee. Hij blijft nu in het

midden staan. Hij heeft zijn positie bereikt en wacht af.

Will bracht zijn kijker omhoog en tuurde in die richting. Bravo had gelijk. Wills spion stond op de Gapstow Bridge. Will wist dat de voetbrug ongeveer vijftig meter lang was, en Soroush had zich aan zijn instructies gehouden door midden op de brug te blijven staan, met zijn gezicht naar de vijver in het zuiden.

‘Waar ben je, Bravo?’ Will bleef naar weerskanten van de brug kijken.

‘Waar ik moet zijn. Honderd meter ten noordwesten van de brug. Hier blijf ik.’

‘Alpha?’

‘Zestig meter bij onze man vandaan, bij Wollman Rink.’

Will keek op zijn horloge en ademde uit. Alles was zoals het hoorde. Zijn team zag zijn spion nu van alle kanten. Ze stonden ten noorden, noordwesten en noordoosten van de Gapstow Bridge in Central Park. Vanaf zijn eigen positie bij de zuidelijke punt van de vijver keek hij naar Soroush. Hij kon het gezicht van de man gemakkelijk zien. Soroush maakte een kalme indruk.

Will richtte zich wat op en sprak tegelijk in de Bluetooth. ‘Oké, nog één minuut.’

Will keek weer naar Soroush. De man had zijn handen op de brugleuning gelegd en deed blijkbaar alsof hij naar de regen op het water keek. Er lag een vaag glimlachje op zijn gezicht. Will keek weer op zijn horloge en sprak toen in zijn telefoon.

‘Goed, mannen. Het kan nu elk moment gebeuren.’

Hij dwong zich gewoon adem te halen en zich niets aan te trekken van de pijn bij zijn ogen doordat hij de kijker er te hard tegenaan drukte. Hij tuurde nog steeds naar de brug en naar de omgeving ervan. ‘Is er iets te zien?’

Na enkele seconden antwoordde elk lid van zijn team met hetzelfde woord: ‘Niets.’

Aan de rand van zijn gezichtsveld zag hij iets bewegen. Hij draaide zich een stukje opzij en zag een oude vrouw met een hond op een pad daar in de buurt lopen. Instinctief trok hij zich dieper in de struiken terug, al wist hij dat de vrouw hem niet kon zien. De vrouw met de hond liep voorbij, en Will bleef door zijn kijker turen. Soroush’ handen rustten niet meer op de leuning en hij keek nu nonchalant in beide richtingen van de brug.

‘Charlie. Ik ben op mijn positie driehonderd meter ten noordoosten van de brug. Ik geloof dat ik iets zie.’

Will richtte zijn kijker meteen op Charlies locatie. Hij zette grote ogen op en concentreerde zich op het Bluetooth-oordopje.

Charlie sprak opnieuw. Zijn woorden waren snel maar beheerst. *‘Ja. Twee mannen.’*

Will wachtte. Hij durfde niet te spreken. Plotseling stoven er kriesende vogels op van het water tegenover hem, en hij vloekte in stilte om de verstoring van zijn concentratie. Hij keek vlug naar Soroush, maar de man stond nog in zijn eentje op de brug. Will draaide zich om en keek in Charlies richting.

‘Ze blijven staan.’ Charlies stem klonk nu trager. ‘Vijftig meter ten noorden van mij, dus driehonderdvijftig meter bij de brug vandaan.’

Will zei meteen: ‘Je beoordeling?’

‘Ze zijn het.’ Charlie zweeg even. ‘Ik weet zeker dat ze het zijn. Maar ze wachten, en dat is niet goed.’

Will liet zijn kijker zakken. Hij voelde dat zijn hart sneller ging slaan doordat er adrenaline vrijkwam in zijn lichaam, maar hij negeerde dat. Hij zette de kijker weer aan zijn ogen en keek nu naar het noordwesten. ‘Alpha? Bravo?’

Alpha antwoordde als eerste. ‘Vier vijanden bewegen zich door mijn gezichtsveld.’

Toen meldde Bravo zich. Zijn stem klonk gedempt. *‘Vijf anderen komen recht op me af.’*

‘Verdomme.’ Will dacht snel na. Als ze met zo’n groot aantal waren, vormden ze bijna zeker een ontvoeringsteam, en dat betekende dat er hoogstwaarschijnlijk ergens in de buurt een auto met chauffeur stond te wachten.

Alpha zei: ‘Die van mij zijn blijven staan.’

‘Die van mij ook,’ voegde Bravo daaraan toe.

Will fronste zijn wenkbrauwen. ‘Kunnen ze een van jullie al zien?’

‘Ik denk het niet.’

‘Nee.’

Will wilde iets zeggen, maar Bravo was hem voor. ‘Twee van die van mij lopen bij de anderen vandaan naar het zuidwesten. De drie overigen staan daar nog.’

Will vloekte weer. ‘Ze hebben vast een auto klaarstaan bij Central Park South of Fifth Avenue. De twee mannen die om de vijver heen naar het zuidwesten lopen, nemen posities in om het team en de plaats van de ontvoering te dekken.’ Hij stopte zijn kijker in een jaszak en ademde diep in. ‘Dit zijn mijn instructies. Alpha en Bravo: los waar-

schuwingsschoten op jullie vijanden en ga dan terug naar het westelijke eind van de brug. Jullie mogen ze onder geen beding op de brug laten komen. Charlie: elimineer je twee mannen en loop dan recht naar Soroush toe. Haal hem van de brug en ga met hem in oostelijke richting het park uit. Ik zorg voor de twee vijanden die mijn kant op komen.' Hij keek op zijn horloge. 'En, heren, we hebben maximaal twee minuten om dit alles te regelen, want daarna krioelt het hier van de politie. De tijd gaat nu in.'

Will keek in de richting van de twee mannen die op hem afkwamen. Hij zou onder dekking van bomen kunnen blijven als hij op hen afging, en hij schatte dat ze nu bijna driehonderd meter bij hem vandaan waren. Uit de rechterzak van zijn jas pakte hij een Heckler & Koch Mark 23-pistool. Hij liep vlug door, keek goed naar elke opening tussen de bomen en was tegelijk gespist op alles wat hij via het oordopje van zijn mobiele telefoon te horen zou krijgen. Na honderdveertig meter kwam hij bij de westelijkste punt van de vijver en keek toen naar het noorden. De vijanden moesten nu erg dichtbij zijn.

Will hoorde vier of vijf snel opeenvolgende knallen aan de andere kant van de vijver, en toen een stem in zijn oor. '*Charlie. Klaar. Ik ben over zestig seconden op de brug.*' Charlie had de twee Iraanse inlichtingenagenten uitgeschakeld.

Nog meer schoten, nu uit het noorden. Alpha en Bravo waren ook aan hun beheerste terugtrekking naar de brug begonnen. Will boog wat door de knieën en liep met zijn pistool in beide handen naar voren. Hij zag hen. Er renden daar twee vijanden; blijkbaar beseften ze niet dat ze recht op het gevaar afrenden. Toen een van hen Will eindelijk zag, bleef hij staan en gaf een schreeuw. Will schoot hem in zijn hoofd, richtte meteen opnieuw en schoot twee keer in het bovenlijf van de andere man. Hij sprintte naar de op de grond gevallen lichamen en schoot opnieuw in de schedel van iedere man.

'Ben op de brug en wacht op Bravo.' Dat was Alpha.

Will zei met luide stem: 'Bravo, ga die brug op.' Hij kreeg geen antwoord. 'Bravo?' Hij rende door en hoorde recht voor hem een bijna onderbroken serie schoten.

'Charlie. Ik ben ook op de brug en ga nu...' Een seconde was het stil. Toen kwam Charlie weer in de lucht. Hij schreeuwde. '*Alpha is neergeschoten. Veel vijanden voor me! Moet vuurgevecht aangaan!*'

'Shit, nee! Haal Soroush daar weg!' riep Will, die nu hard op het gevecht afrende. De schoten gingen door, werden luider, en binnen enkele

seconden zag Will de brug. En toen zag hij Charlie in elkaar zakken. Vier Iraniërs stonden op het punt de brug op te gaan zonder dat iemand hen tegenhield.

Will kon Soroush nu goed zien. En Soroush kon hem goed zien. Het leek wel of de man minutenlang naar hem keek, maar waarschijnlijk duurde het niet langer dan een seconde. Hij schudde vaag zijn hoofd.

Red jezelf. Ik kan nu niet bij je komen.

Will schoot op de vijanden. Een van hen viel op de grond, en de anderen draaiden zich meteen naar Will om en beantwoordden het vuur. Hij rende naar voren zonder zich iets aan te trekken van de kogels die aan weerskanten van hem in de grond sloegen, en intussen bleef hij schieten. Er vielen nog twee mannen. Hij kwam bij de brug en zag dat de enige overgebleven Iraniër zich vlug van hem afwendde. Er galmde een schot, en toen draaide de man zich weer naar hem om. De man glimlachte. Will schoot hem in het hoofd.

Soroush lag op de grond. Hij drukte zijn handen tegen zijn borst en haalde moeizaam adem. Will rende naar hem toe, hurkte neer en wiegde het hoofd van de man.

Soroush keek op en glimlachte met zijn tanden op elkaar. 'Aan alle goede dingen komt een eind.'

Will keek naar Soroush' borst. 'Nog niet. Je leeft nog.'

Soroush schudde zijn hoofd. 'Je moet me hier achterlaten. Ze zijn allemaal dood, maar jij bent te belangrijk om hierin verwickeld te raken.'

'Nooit.' Zodra Will dat woord had uitgesproken, voelde hij een harde klap tegen zijn rug, gevolgd door felle pijn in zijn buik. Hij viel voorover op Soroush en dwong zich op te kijken om te zien waar de pijn vandaan kwam. Er zat een grote uitgangswond in zijn buik. Hij keek op en zag nieuwe Iraanse mannen naar de brug lopen. Toen hij over zijn schouder keek, zag hij nog eens vier mannen de andere kant van de brug naderen. Hij keek weer naar voren en werd door nog twee kogels in zijn buik getroffen. Hij klapte voorover van de pijn en legde zijn hand op zijn wonden. De mannen waren ongeveer zestig meter bij Will en Soroush vandaan. Will keek naar zijn pistool en schudde zijn hoofd. Hij wist dat er nog maar vijf kogels in het Mark 23-pistool zaten. En hij wist dat hij niet de tijd had om zich naar een van de op de grond gevallen Iraanse wapens toe te slepen. Hij vloekte in stilte en keek naar Soroush. De man keek hem aan en schudde zijn hoofd terwijl hij Wills arm vastpakte. Will haalde diep adem en verzamelde alle kracht die hij nog over had, al zijn concentratievermogen. Hij vuurde vier van zijn kogels op de

mannen voor hem af en zag alle vier dood neervallen. Daarna negeerde hij al het andere en richtte hij al zijn aandacht op zijn spion.

Soroush glimlachte weer en zei zachtjes: 'Ze mogen me niet levend te pakken krijgen. Dat weten we allebei. Je weet wat je moet doen.'

Will wist dat hij het bewustzijn aan het verliezen was, en hij knipperde met zijn ogen om zich nog enigszins te kunnen concentreren. Hij hoorde politieszirenes, maar die waren te ver weg. Hij schudde zijn hoofd. 'Ik kan je nog redden.'

Soroush bleef glimlachen. 'Deze keer niet, kameraad.'

Will ademde diep uit en schoof dichter naar Soroush toe. De pijn maakte snel plaats voor verdoving, en hij wist dat het nog maar een paar seconden zou duren voor hij bewusteloos was. Hij sleepte zijn lichaam naar Soroush toe tot hij achter hem lag en trok de man dicht tegen zich aan, zodat ze allebei zaten. De Iraanse mannen waren nu nog maar twintig meter bij hen vandaan.

Will bracht zijn pistool omhoog en drukte de loop tegen Soroush' slaap. Hij sloot zijn ogen en fluisterde: 'Vaarwel, oude vriend.'

Hij haalde de trekker over en schoot Soroush dood.

2

Zijn ogen waren opengegaan, maar om hem heen was het pikdonker en stil. Hij tastte om zich heen en besepte dat hij op zijn rug op een dunne matras lag. Hij liet zijn linkerhand langs de zijkant van het bed omhoogvallen en voelde een kale vloer. Zijn rechterhand raakte een koude muur aan. Hij hoestte en probeerde na te gaan welk effect dat geluid had. Blijkbaar was hij in een heel kleine kamer. Of een cel.

Will Cochrane ging rechtop zitten, en er ging meteen een golf van misselijkheid, duizeligheid en hevige pijn door hem heen. Hij legde zijn hand op zijn buik en betastte zijn bovenlijf. Verband. Hij haalde langzaam adem om de misselijkheid te bedwingen en helder te kunnen denken. Hij sloot zijn ogen en opende ze weer, maar kon nog steeds niets zien.

Hij wreef met zijn vingertoppen over zijn slapen en besloot te gaan staan. Hij telde tot vijf en zwaaide toen zijn benen uit het bed. Die beweging joeg een schroeiende pijn naar zijn buik en het onderste deel van zijn rug. Hij kreeg bijna geen lucht meer en greep de zijkant van het bed vast om niet te vallen. Hij bewoog zijn blote tenen en kuitspielen. Zijn benen voelden sterk en niet gewond aan. Hij telde opnieuw en duwde zich met zijn armen omhoog, maar de inspanning was te veel voor hem en zodra hij stond, viel hij naar voren. Iets brak zijn val – een andere muur. Die was dus dichtbij en dat wees erop dat hij zich in een heel kleine ruimte bevond. Hij concentreerde zich en bewoog zich langzaam achteruit tot hij weer stond. Hij probeerde zijn geest helder te krijgen en zich te concentreren op het rechtop staan. Hij wist niet hoe lang hij zo stond, maar op een gegeven moment kwam hij tot de conclusie dat hij niet opnieuw zou vallen. Hij draaide zich negentig graden om en nam een stap naar voren, en toen nog een. Binnen twee stappen voelde hij iets wat een deur moest zijn, maar hij voelde geen knop of zoiets. Hij deed twee stappen terug en bewoog zijn handen weer over zijn lichaam. Hij had het niet koud en niet warm, en afgezien van het verband om zijn buik was hij naakt.

Will schraapte zijn keel een paar keer en merkte tot zijn verbazing

dat zijn mond niet droog aanvoelde. Iemand moest hem water hebben gegeven. Hij liet zijn armen langs zijn zijden hangen en ging weer na of hij overeind kon blijven. Hij haalde diep adem en sprak toen.

‘Ik ben wakker.’

Zijn stem klonk normaal. Dat betekende hopelijk dat hij geen hersenletsel had opgelopen. Hij ademde door zijn neus in en sprak opnieuw.

‘Ik ben wakker.’

Will luisterde of hij andere geluiden hoorde. Eerst waren die er niet, maar toen meende hij een heel zacht geluid te horen, misschien het schuifelen van schoenen over een vloer. Toen was er een duidelijker geluid te horen, een elektrisch gezoem. Zodra hij besepte wat het geluid zou kunnen zijn – het zoemende geluid dat sommige lampen maken vlak voordat ze aangaan – kneep hij zijn ogen stijf dicht. Van achter zijn oogleden nam hij wit licht waar. Hij legde zijn hand op zijn gezicht om zijn ogen nog beter af te dekken en opende ze toen voorzichtig. Hoe goed hij zijn ogen ook afschermdde, het licht was intens, en hij moest zijn ogen een paar keer open- en dichtdoen om aan de overgang te wennen. Hij liet zijn hand zakken en keek om zich heen. De kamer was amper twee meter breed en drie meter lang. Het bed was het enige meubel dat er stond. Will draaide zich weer om naar de deur en wachtte.

Er was weer een schuifelend geluid te horen, nu niet meer zo zacht. Er kletterde metaal. De deur ging open. Will spande zijn armspieren, al joeg dat nieuwe pijnscheuten door zijn rug. Hij deed een stap naar voren.

In de deuropening verscheen een kleine man met een bril. Hij droeg een witte jas en zag eruit als een arts. Hij glimlachte naar Will.

Will glimlachte niet terug. ‘Waar ben ik, en wie bent u? Wilt u me in die volgorde antwoord geven?’

De man keek op naar Wills naakte lichaam. ‘Opmerkelijk. Het had nog minstens een week moeten duren voor u kon staan.’

Hij klonk Amerikaans.

‘Denkt u dat u zich kunt aankleden en kunt lopen?’ De man bleef glimlachen. Will was minstens dertig centimeter langer dan hij, en twee keer zo breed. Maar de kleine man was blijkbaar absoluut niet geïntimideerd.

‘Als ik dat wil.’

‘Gelooft u me: u wilt het.’ De man deed een stap naar achteren, de kamer uit, en stak zijn hand uit naar iets op de gang. Hij haalde een